18/03/2024

Μήνυμα του Μητροπολίτη Μεσογαίας για τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

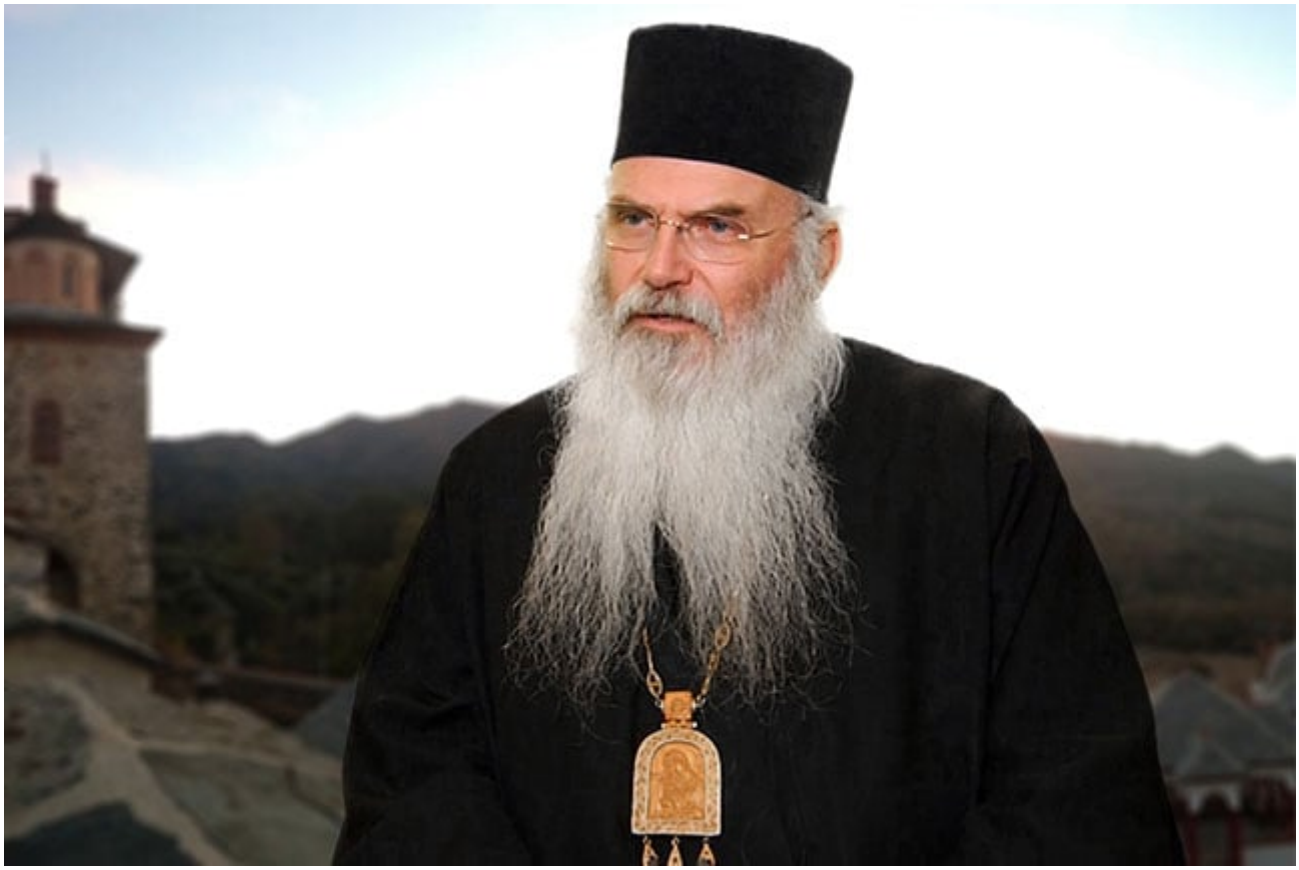

Ένα απόσπασμα από το βιβλίο του «Ἀπὸ τὸ καθ΄ ἡμέραν στὸ καθ΄ὁμοίωσιν» παραθέτει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος στο φετινό μήνυμα του για τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή, αναλύοντας τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της κατανυκτικής περιόδου που μπορούν να διευκολύνουν την είσοδο της χάριτος και της ευλογίας του Θεού στη ζωή μας.

«Ἔχουμε μπροστά μας μιὰ ἐκπληκτικὴ εὐκαιρία, μὲ μοναδικὲς ἀφορμὲς καὶ μὲ ὄμορφες δυνατότητες, γιὰ νὰ μπορέσει ὁ καθένας μας νὰ ξεκινήσει φιλότιμα καὶ ὅσο πιὸ ἔντονα μπορεῖ, αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας τῶν «βρωμάτων», ἀλλὰ καὶ τῆς νηστείας τῶν παθῶν· νὰ συγχω-ρεθοῦμε μεταξύ μας καὶ νὰ συμφιλιωθοῦμε, νὰ μὴ νομίζουμε ὅτι ὁ ἄλλος εἶναι αὐτὸς ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ διάβολος ἐναντίον μας, ἀλλὰ ὅτι εἶναι, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του, αὐτὸς ποὺ φέρνει ὁ Θεὸς στὸν δρόμο καὶ τὴν πορεία μας. Καὶ ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, ἑνωμένοι καὶ σύμψυχοι, ἀφοῦ

ζητήσουμε καὶ τὴ συγγνώμη τοῦ Θεοῦ, νὰ φτάσουμε γεμάτοι χαρὰ στὸν στόχο μας ποὺ εἶναι ἡ βίωση τῆς εὐλογίας τῆς Ἀναστάσεως», επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά το φετινό μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου για τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή:

«Τὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν ἠνέῳκται»
(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Μητροπολίτου «Ἀπὸ τὸ καθ΄ ἡμέραν στὸ καθ΄ ὁμοίωσιν»)

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀδικούσαμε τὴν ἀλήθεια, ἂν λέγαμε ὅτι αὐτὸ ποὺ ὡς κοινὴ ἐσωτερικὴ κατάσταση ὑπάρχει στὶς ψυχές μας εἶναι ἡ μεγάλη προσδοκία –συμπυκνωμένη αὐτὴ τὴ στιγμή– τῆς Μεγάλης Τεσσαρα-κοστῆς. Ὑπάρχει μπροστά μας μιὰ ὁλόκληρη περίοδος γεμάτη ἀπὸ πνευματικὲς εὐκαιρίες καὶ ἀντιμέτωπή της εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μας. Ὅλοι κατανοοῦμε πόση ἀνάγκη ἔχουμε νὰ ἀνεβοῦμε λίγο πρὸς τὰ πάνω, κάπως νὰ ἀλλάξει ἡ ζωή μας, νὰ μεταμορφωθεῖ καὶ νὰ μπολιαστεῖ ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ μὲ ἕναν τρόπο αἰσθητὸ καὶ οὐσιαστικὰ ἀποτελεσματικό. Ὑπάρχει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ καθενός μας ὁ πόθος καὶ ἡ θεία καὶ ἱερὴ προσδοκία γιὰ κάτι ἀνώτερο, γιὰ κάτι ἀλλιώτικο, γιὰ κάτι πνευματικό-τερο καὶ οὐσιαστικότερο στὴ ζωή μας.

Βρισκόμαστε λοιπόν στὰ πρόθυρα ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς εὐλογημένης περιόδου ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη περίοδος τοῦ ἔτους, ἡ πιὸ κατανυκτική, ἡ πιὸ πλούσια σὲ πνευματικὲς ἀφορμὲς καὶ εὐκαιρίες. Στοὺς ναοὺς ὑπάρχει κατανυκτικότερη ἀτμόσφαιρα ἐξωτερικά: πέφτει ὁ φωτισμός, σκουραίνουν τὰ χρώματα, μαζεύεται ὁ καθένας μας περισσότερο μέσα του. Ἀλλάζει καὶ ὁ χαρακτήρας τῶν ἀκολουθιῶν: ἔχουμε ὄχι τὶς γνωστὲς λειτουργίες, ἀλλὰ τὴ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ καὶ σὲ κάποιες ἔκτακτες περιστάσεις. Ἀκόμα, ὑπάρχουν οἱ Κατανυκτικοὶ Ἑσπερινοί, οἱ Χαιρετισμοί, τὰ Μεγάλα Ἀπόδειπνα, ὁ Μέγας Κανών, ὁ χαρακτήρας τῆς καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς ἑορτὲς ποὺ ἔχουμε μπροστά μας κ.ο.κ. Καὶ ἡ σφραγίδα ποὺ διέπει τὴν ταυτότητα αὐτῆς τῆς περιόδου εἶναι ἡ αὐστηρὴ νηστεία.

Πῶς λοιπὸν θὰ μπορούσαμε αὐτὴν τὴ στιγμὴ νὰ βοηθήσουμε λίγο τὴν ψυχή μας, ποὺ εἶναι δύσκαμπτη καὶ κλειστή, κάπως νὰ ἀνοίξει, νὰ γίνει πιὸ εὐέλικτη, πιὸ εὐκίνητη περὶ τὰ πνευματικά, καὶ νὰ μπορέσει νὰ θέσει σὲ ἐφαρμογὴ αὐτὸ ποὺ ἔχει σὰν ὄνειρο, σὰν πόθο καὶ σὰν προσδοκία, ὥστε νὰ διευκολυνθεῖ ἡ εἴσοδος τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φανερωθεῖ κάποιο ἀποτέλεσμα στὴ ζωή

μας; Πολλὰ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πεῖ. Ἂς σταθοῦμε σὲ τέσσερα βασικὰ χαρακτη-ριστικά, ποὺ νομίζω ὅτι προκύπτουν μέσα ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου, ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν τροπαρίων ποὺ ψάλλονται στὸν Ὄρθρο τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ στὸν Κατανυκτικὸ Ἑσπερινό.

Τὸ πρῶτο στοιχεῖο εἶναι *ὁ ἀγώνας*. Θέλει ἡ ψυχή μας μιὰ ἀπόφαση γιὰ ἀγῶνα. Ὄχι γιὰ χαλάρωση, ἀλλὰ γιὰ ἔνταση. Νὰ κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ. Νὰ καταβάλει τὴ μεγαλύτερη προσπάθεια. Νὰ μπορέσει νὰ στοχεύσει στὸ τί ἀκριβῶς χρειάζεται ἡ ψυχή του. Λέγει ἕνα τροπάριο στοὺς αἴνους *«τὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν ἠνέῳκται»*. Μιλάει γιὰ ἕνα στάδιο ἀρετῶν καὶ ἀγώνων ποὺ ἔχει ἀνοίξει *«καὶ οἱ βουλόμενοι ἀθλῆ σαι εἰσέλθετε»*. *«Ἀντιμαχησόμεθα»*, συνεχίζει παρακάτω – πρέπει δηλαδὴ νὰ ἀνταποδώσουμε μὲ τρόπο μαχητικὸ τὶς ἐπιθέσεις ποὺ δεχόμαστε, γιὰ νὰ μπορέσουμενὰ ἐνδυθοῦμε τὰ ὅπλα ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ προχωρήσουμε σὲ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Μιλάει γιὰ τὴν προσευχὴ ὡς θώρακα, γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη ὡς περικεφαλαία, γιὰ τὴ νηστεία ὡς μάχαιρα. Χρησιμοποιεῖ ὁ ὑμνωδὸς μιὰ πολεμικὴ διάλεκτο καὶ αὐτὸ δὲν ὀφείλεται σὲ μιὰ φιλολογικὴ συγκυρία, ἀλλὰ στὸ ὅτι στοχεύει νὰ περιγράψει τὸ φρόνημα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ καθένας μας πρέπει νὰ ριχθεῖ στὸ στάδιο καὶ στὸ «πέλαγος» αὐτῆς τῆς περιόδου.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸ κάθε μέρα, κάθε λεπτὸ νὰ μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ τοποθετεῖται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐξομολογεῖται, διακρί-νοντας στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τὰ ἐλαττώματα, τὶς ἀδυναμίες, τὰ πάθη ἐναντίον τῶν ὁποίων καὶ πρέπει νὰ ἀγωνιστεῖ. Λέγει πάλι ἕνα τροπάριο ὅτι καλὴ εἶναι ἡ νηστεία, ἀλλὰ ὅπως θὰ κάνουμε τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας τῶν «βρωμάτων» (τῶν φαγητῶν δηλαδή), κατὰ ἕναν ἀνάλογο τρόπο θὰ πρέπει νὰ κάνουμε καὶ τὸν οὐσιαστικότερο ἀγῶνα ἐναντίον τῶν παθῶν μας. Καὶ ἔχουμε ὅλοι μας πάθη! Πάθη κρυμμένα, πάθη τὰ ὁποῖα δὲν θέλουμε νὰ ὁμολογοῦμε οὔτε στὸν ἑαυτό μας, πάθη καὶ ἀδυναμίες ποὺ βασανίζουν τὴν ψυχή μας καὶ ποὺ τὴν κρατοῦν δέσμια ἀπαγορεύοντάς της νὰ ἀπελευθερωθεῖ καὶ νὰ πετάξει λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν κόσμο στὸν ὁποῖο βρίσκεται.

Τὸ πρῶτο λοιπόν στοιχεῖο στὸ ὁποῖο μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία, εἶναι νὰ ἐντοπίσουμε τὴν ἀδυναμία μας καὶ μὲ τὴ συνεργία καὶ βοήθεια τῶν πνευματικῶν μας, μέσα στὶς στιγμὲς τῆς ἡσυχίας μας, νὰ διακρίνει ὁ καθένας μας τὸ δικό του πάθος – ὄχι τοῦ διπλανοῦ του ἀπὸ τὸ ὁποῖο θέλει ὁ ἴδιος νὰ ἀπαλλαγεῖ, ἀλλὰ τὴ δική του ἀδυναμία, τὴ δική του δουλεία, τὴ δική του ἁμαρτία, αὐτὴν ποὺ καὶ στὸν ἑαυτό του ἀκόμη ἀρνεῖται νὰ ὁμολογήσει.

Ἡ εὐκαιρία τῆς νηστείας εἶναι μεγάλη. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς εἰσάγει σὲ ἕναν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς φύσεώς μας. Ἔχουμε ὅλοι τὴν τάση τῆς λαιμαργίας, ἔχουμε ὅλοι ὁρμὲς ἐσωτερικὲς στὸ σῶμα μας. Νὰ μιὰ καλὴ λοιπὸν εὐκαιρία νὰ ἀρχίσουμε: ἀπὸ

τὴ νηστεία, ἀπὸ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ποὺ εἶναι ἴσως ἐξωτερικό, εἶναι ὅμως καὶ τόσο σημαντικὸ – γι’ αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τὸ ἔχει καλὰ ριζωμένο στὴ ζωή, τὴν παράδοση καὶ τὴν ἐμπειρία της.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο στὸ ὁποῖο θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ τὸ παίρνουμε ἀπὸ τὴν λέξη ποὺ προσδιορίζει τὸν ἑσπερινὸ *τῆς συγχωρήσεως*. Αὐτὸ πού ζητάει ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ μᾶς εἶναι ἡ διπλῆ συγχώρηση: μὲ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ μὲ τὸν Θεό.

Τί θὰ πεῖ συγχώρηση; Συγχώρηση θὰ πεῖ νὰ ἀνοίξουμε τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας γιὰ νὰ φιλοξενηθεῖ στὸν χῶρο της ὁ συν-άνθρωπός μας, ὁ γείτονάς μας, ὁ συγγενής μας, ἡ γυναίκα ἢ ὁ ἄντρας μας, τὰ παιδιά μας, τὰ ἀδέλφια μας, οἱ συνάνθρωποί μας – ὅποιος μᾶς περιβάλλει καὶ ὅποιος ἐνδεχομένως μᾶς δημιουργεῖ κάποια δυσκολία στὴ σχέση μας μαζί του. Εἶναι τόσο δύσκολο πολλὲς φορὲς νὰ ἔχουμε τὴν ἀρχοντιὰ νὰ ζητήσουμε οἱ ἴδιοι συγγνώμη! Ἢ νὰ ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ δεχθοῦμε τὴν αἴτηση τῆς συγγνώμης ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ νὰ διαγράψουμε αὐτὸ ποὺ μᾶς χωρίζει, αὐτὸ ποὺ μᾶς πικραίνει, αὐτὸ πού μᾶς κάνει ὄχι μόνο νὰ μὴ νοιώθουμε τὸν διπλανό μας σὰν ἀδελφὸ, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν νοιώθουμε κἂν σὰν πλησίον.

«Σύν-χώρεση»· αὐτὸ τὸ «σὺν» σημαίνει «μαζί». Τὸν ἀγῶνα αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν κάνουμε, ὅπως μᾶς λέγει ἡ Ἐκκλησία μας, μέσα ἀπὸ μιὰ ζωὴ συμφιλίωσης – κι ἐδῶ ὑπάρχει τὸ «σύν». Ἡ συγχώρηση ὁδηγεῖ στὴ συμφιλίωση, ἡ συμφιλίωση στὴ συναδέλφωση, ἡ συναδέλφωση στὴ συμπόρευση, στὴ συνάθληση, καὶ τέλος σ’ αὐτὸ ποὺ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περιγράφει, στὴν εὐλογημένη κατάσταση τοῦ νὰ γίνουμε σύμψυχοι, *«τὸ ἓν φρονοῦντες» (*Φιλ. β΄ 2), *«μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες»* (Φιλ. α΄ 27)· νὰ εἴμαστε ἑνωμένοι σὰν μία ψυχή, μὲ ἕνα κοινὸ φρόνημα, ἑνωμένοι στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ Αὐτὸς δίδαξε καὶ ἐνέπνευσε σ’ ἐμᾶς.

Τί ὡραῖες λέξεις! «Συγχώρηση», «συμφιλίωση», «συναδέλφωση», «συμπόρευση», «συνάθληση», καὶ ἡ κατάσταση τοῦ νὰ εἴμαστε «σύμψυχοι» – μὲ μία ψυχὴ ἑνωμένοι.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη σκάλα, ποὺ προκύπτει ἀπὸ μία ἄλλη συγχώρηση, τὴν συγχώρησή μας ἀπὸ τὸν Θεό. Πόσα δὲν ἔχουμε κάνει πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ Αὐτόν! Πόσα δὲν ἔχουμε κάνει πού μᾶς κάνουν δύσκολη τὴν αἴσθηση τῆς παρουσίας Του στὴ ζωή μας! Ἐμεῖς φταῖμε ποὺ δημιουργοῦμε τὴν ὁμίχλη τῶν παθῶν μας, ἐμεῖς φταῖμε ποὺ ἔχουμε αὐτὴν τὴ θολούρα τῶν ἀδυναμιῶν μας. Μᾶς λείπει ἡ ἀρχοντιὰ καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ὁμολογίας τῆς ἁμαρτίας μας.

Οἱ εὐαγγελικὲς περικοπὲς τῶν τριῶν τελευταίων Κυριακῶν (ἡ πρώτη τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἡ δεύτερη τοῦ Ἀσώτου καὶ ἡ τρίτη τῆς Κρίσεως), ἔχουν μεταξύ τους ἕνα κοινὸ σημεῖο: παρουσιάζουν τὴν ἁμαρτία ὡς ἁμαρτία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Βλέπουμε τὸν Τελώνη νὰ πηγαίνει στὸν ναό, γιὰ νὰ ζητήσει συγγνώμη καὶ νὰ

ἀπευθύνεται στὸν Θεὸ λέγοντας: *«ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ»* (Λκ. ιη΄ 13). Ἐνῶ ὡς Τελώνης ἁμάρτησε ἔναντι τῶν συνανθρώπων του, συγχώρηση ζητάει πρωτίστως ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν χῶρο τοῦ ναοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄσωτος: *«ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου»* (Λκ. ιε΄ 21), λέγει πρὸς τὸν πατέρα του: «Ὁ πρῶτος ἔναντι τοῦ ὁποίου ἁμάρτησα δὲν εἶσαι ἐσύ, ὁ πατέρας μου, ποὺ κατασπατάλησα τὴν περιουσία σου, ἀλλὰ εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ ὁποίου κατέχρανα τὴν εἰκόνα, λέρωσα καὶ σπίλωσα τὴν τίμια εἰκόνα μὲ τὴν ὁποία περιποιήθηκε τὴν ὕπαρξη καὶ τὴν ὑπόστασή μου».

Καὶ στὴν τρίτη παραβολή, τὴν παραβολὴ τῆς Κρίσεως, βλέπουμε τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ νὰ λέει: *«Ἐπείνασα καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με»* (Μτθ. κε΄ 42)– «αὐτὸ ποὺ δὲν κάνατε στὸν συνάνθρωπό σας δὲν τὸ κάνατε σὲ μένα· στὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ εἶμαι ἐγώ, ἄρα ἡ ἁμαρτία σας εἶναι ἁμαρτία ποὺ ἀνάγεται σὲ ἐμένα».

Καὶ οἱ δικές μας ἁμαρτίες, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ποὺ ἔχουν σὰν βάση τους τὸν ἐγωισμὸ καὶ τὴ φιλαυτία, τὴ φιληδονία, τὴ φιλοϋλία, τὴ φιλαργυρία, τὸν ὑλισμό, τὴν πνευματική μας μυωπία, εἶναι ἁμαρτίες ἐσωτερικές, ἁμαρτίες ποὺ τὶς ζοῦμε μέσα μας καὶ μᾶς τρῶνε τὰ σωθικά. Εἶναι ἁμαρτίες ποὺ καταστρέφουν καὶ καταβροχθίζουν τὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς συνανθρώπους καὶ τοὺς ἀδελφούς μας. Ἀποτελοῦν ὅλες μαζὶ τὴ μία ἁμαρτία ποὺ διαπράττουμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔβαλε τὴ σφραγίδα τῆς εἰκόνας Του, καὶ μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ φτάσουμε μὲ τὴ χάρι Του στὴν ὁμοίωσή Του. Κι ἐμεῖς ἀμαυρώσαμε καὶ τὸ κατ’ εἰκόνα καὶ τὸ καθ’ ὁμοίωση. Κι ἔτσι, ζοῦμε σ’ αὐτὴν τὴ ζωώδη κατάσταση τῆς καθημερινότητάς μας. Δὲν μεταμορ-φώνεται ὁ ἑαυτός μας, δὲν ἀναγεννᾶται, δὲν ζεῖ κάπως πιὸ πνευματικά.

Στεκόμαστε λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ζητοῦμε αὐτὴν τὴ δεύτερη συγχώρηση. Ἀφοῦ συμφιλιωθοῦμε μὲ τοὺς ἀδελφούς μας, μὲ τοὺς διπλανούς μας, καὶ αἰσθανθοῦμε λιγάκι ὅτι γκρεμίζονται τὰ τείχη ποὺ μᾶς χωρίζουν, προχωροῦμε στὴν ἄλλη συμφιλίωση, τὴ συμφιλίωση μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα μας. Αὐτὴ ἡ συμφιλίωση, αὐτὴ ἡ συγχώρηση βάζει τὸν Θεὸ στὸν χῶρο τῆς ψυχῆς μας. Κι ἔτσι ἀρχίζουν οἱ ἐσωτερικοί, οἱ πνευματικοὶ ἀναστεναγμοὶ τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειάς Του μέσα στὴν καρδιά μας. Ἔτσι μποροῦμε κι ἐμεῖς νὰ Τὸν ἔχουμε τὸν Θεό.

Ὑπάρχουν ἄλλα δύο «συν-» τῆς «συν-χώρησης». Λέγεται στὸ βιβλίο τοῦ Δευτερονομίου (καὶ περιγράφεται ἀναλυτικὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο) πὼς σὲ αὐτὸ

τὸν ἀγῶνα ποὺ κάνουμε, ζητοῦμε καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συμπαράσταση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ. Ἡ δική μας αἴτηση συγγνώμης ἀπὸ Αὐτὸν, Τὸν καθιστᾶ *«συνεκπολεμοῦντα»* (πρβλ. Δευτ. α΄ 30) μαζί μας – αὐτὸς νὰ πολεμᾶ γιὰ ἐμᾶς καὶ νὰ φέρνει σὲ πέρας τὸν δικό μας ἀγῶνα.

Κι ἀκόμη παραπάνω, ἔχουμε ἀνάγκη νὰ γινόμαστε *«συμπορευόμενοι»* μὲ Αὐτόν. Ὄχι νὰ συμπορεύεται ὁ Θεὸς στὸν δικό μας ἀγῶνα –αὐτὸ εἶναι τὸ προηγούμενο– ἀλλὰ νὰ συμπορευόμαστε ἐμεῖς στὴ δική Του πορεία καὶ ὁδό. Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων θὰ ψάλλουμε: *«συμπο-ρευθῶμεν Αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν καὶ νεκρωθῶ μεν δι' αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς»*. Αὐτὴ ἡ συγχώρηση ποὺ θὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Θεό, θὰ μᾶς δώσει μὲν τὴν αἴσθηση ὅτι στὸν ἀγῶνα μας καὶ στὴν πορεία μας εἶναι καὶ Αὐτὸς συνοδοιπόρος, ἀλλὰ ταυτόχρονα θὰ μᾶς ὁδηγήσει καὶ στὸ νὰ μπορέσουμε κι ἐμεῖς νὰ πορευθοῦμε τὴ δική Του ὁδό· νὰ συσταυρωθοῦμε, νὰ ζήσουμε τὸ πάθος Του, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ συζήσουμε μαζί Του καὶ νὰ συναναστηθοῦμε.

Τί εὐλογημένη ποὺ εἶναι ἡ συγχώρηση! Πόσο, ὅμως, δύσκολα βγαίνει ἀπὸ τὴν ψυχή μας μερικὲς φορές. Τί ὡραῖο πράγμα νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν τείχη ἀνάμεσά μας. Οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι κακοί, εἶναι ἀδελφοί μας. Δὲν εἶναι ἐχθροὶ καὶ ἐμπόδια στὴν πορεία μας, ἀλλὰ εὐλογημένες εὐκαιρίες στὸν ἀγῶνα μας.

Ὑπάρχει καὶ ἕνα τρίτο στοιχεῖο. Εἶναι τὸ στοιχεῖο *τῆς χαρᾶς*. Ξεκινοῦμε μὲ ἕναν ἀγῶνα. Ξεκινοῦμε μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς συμφιλίωσης μὲ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τῆς συγχώρησης μὲ τὸν Θεό, ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται ὄχι μὲ μίζερη καρδιὰ ἀλλὰ μὲ μεγάλη καὶ ἐσωτερικὴ χαρά. *«Τὸν τῆς Νηστείας καιρόν, φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα»,* λέγει τὸ τροπάριο – αὐτὸ τὸν ἀγῶνα μὲ χαρὰ νὰ τὸν κάνουμε. Σὲ ἄλλο σημεῖο λέγει: *«Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε, ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν»* – ἔ φθασε ἡ λάμψη καὶ ὁ φωτισμός Του στὴν ψυχή μας. Ἔλεγε νὰ εἴμαστε *«πνευματικῶ ς ἐναγαλλιώμενοι»* – νὰ εἴμαστε γεμάτοι ἐσωτερικὴ καὶ πνευματικὴ χαρὰ καὶ ἔτσι νὰ ξεκινήσουμε. Καὶ τὰ τροπάρια αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος ὑπογραμμίζουν τὴν ἀνάγκη νὰ διεξαγάγουμε αὐτὸ τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ διεξέλθουμε τὴν πορεία αὐτὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς χαρούμενα.

Θὰ κλείσουμε μὲ ἕνα τέταρτο γνώρισμα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς: ὁ στόχος τῆς Ἀναστάσεως, *«ἀξιωθείημεν κατιδεῖν τὸ Ἅγιον Πάσχα»*. Νὰ φτάσουμε δηλαδὴ εὐλογημένα στὸ τέλος καὶ στὸν στόχο μας, ποὺ εἶναι ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· ὄχι ἀσφαλῶς μὲ ἐξωτερικοὺς μόνο τρόπους ἀλλὰ κυρίως μὲ πνευματικούς – νὰ ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτό μας νὰ ζήσει αὐτὴν τὴ χαρὰ καὶ τὴ δόξα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἔχουμε μπροστά μας μιὰ ἐκπληκτικὴ εὐκαιρία, μὲ μοναδικὲς ἀφορμὲς καὶ μὲ ὄμορφες δυνατότητες, γιὰ νὰ μπορέσει ὁ καθένας μας νὰ ξεκινήσει φιλότιμα καὶ ὅσο πιὸ ἔντονα μπορεῖ, αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας τῶν «βρωμάτων», ἀλλὰ καὶ τῆς νηστείας τῶν παθῶν· νὰ συγχω-ρεθοῦμε μεταξύ μας καὶ νὰ συμφιλιωθοῦμε, νὰ μὴ νομίζουμε ὅτι ὁ ἄλλος εἶναι αὐτὸς ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ διάβολος ἐναντίον μας, ἀλλὰ ὅτι εἶναι, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του, αὐτὸς ποὺ φέρνει ὁ Θεὸς στὸν δρόμο καὶ τὴν πορεία μας. Καὶ ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, ἑνωμένοι καὶ σύμψυχοι, ἀφοῦ ζητήσουμε καὶ τὴ συγγνώμη τοῦ Θεοῦ, νὰ φτάσουμε γεμάτοι χαρὰ στὸν στόχο μας ποὺ εἶναι ἡ βίωση τῆς εὐλογίας τῆς Ἀναστάσεως.

Σᾶς εὔχομαι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Θεὸς πράγματι νὰ εἶναι παρὼν αὐτὲς τὶς μέρες στὴ ζωή μας –στὴ ζωὴ ὅλων!– νὰ συνεκπολεμεῖ μαζί μας καὶ νὰ φέρνει εἰς πέρας τὸν ἀγῶνα μας. Καὶ καθὼς θὰ περνᾶνε οἱ ἑβδομάδες καὶ θὰ πλησιάζουμε *«ἐγγύτερον ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν»* (πρβλ. Ρωμ. ιγ΄ 11), ἢ ὅτε ξεκινήσαμε τὸν ἀγῶνα μας πρὸς τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, νὰ νοιώθουμε ἤδη τὴν αὔρα τῆς παρουσίας τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ στὴ ζωή μας.

Καλὴ καὶ εὐλογημένη Μ. Τεσσαρακοστή!

Μ. Τεσσαρακοστή 2024